

Tudi življenje skriva često zanimiva doživetja

Ljubljana, 11. julija.

Pravijo, da v poletni vročini brada bolj poganja ko požimi. Da je temu tako, mi prepričevalno vsiljuje mnenje moja brada, ki bi jo moral v letošnji vročini kar vsak dan briti.

Tako me pot često vodi v bližnjo brivnico, kjer te rešijo v nekaj minutah kosmate nadležnosti in prihranijo minute nivoze. No, saj vendar britje ni drago! In da me ne boste prištevali med one, ki hodijo k frizerju zgolj zaradi lagodnosti, naj pojasnim, da velja britje brade s kolonsko vodo in celo s česanjem le 2 in pol lire. Pa te še nimažejo z dobrim milom, ki so si ga frizerski mojstri v svoji dalekovidnosti znali pripraviti ko drugi. Sicer pa morajo tudi frizerji živeti, zato moj izgovor o udobnosti ni potreben!

Včeraj sem bil pri frizerju. Oh, kaj posebnega, kajne? Prava reč! Da — prava reč! Kaj kmalu sem bil na vrsti. Ljubezni pomočnik mi je stregel. Tako znan se mi je zdel, da sem ga malce natančneje pogledal. Srečanje pa 7 letih. Prve kocene so mi pognale, ko sem zaval svojo brado njegovemu brivskemu nožu, oziroma, ko me je frizerski mojster določil mlademu vajencu za prvi model, kjer naj bi skušal njegov učenc — z nožem — prve svoje sposobnosti. Kaj kmalu sva bila v besedi o tistih časih, ko mi brada še ni delala toliko preglavic.

Sedem let. Še preden me je vajenec dober »omilil«, je bil znanec že poln spominov iz vajeniške dobe, ko so mu mojster in pomočnik najprej z metlo, nato pa tudi s kakšno toplo vlivali strokovnega znanja za brivski poklic. Ni bil nezmožen vajenec, toda — splošne vajeniške »skušnje« je moral tudi on doživeti, predno so mu zaupali čopič s penečim milom, potem kolonsko vodo, kremo, kaj šele — brivski nož.

Spomini — četudi grenki — so skoro vedno dragi. Vajeniška leta so mu kaj brž potekla — in znanec je postal pomočnik. Včasih je to pomnilo, da si po določenih mesecih moral v svet, — iskat službo drugam, kjer bi si ob skromnem življenju brivskega pomočnika izpopolnil svoje znanje. Tako so se vsaj mnogi mojstri rešili vajencev, ki so jim služili za pouk več let. »Dolgo se nismo videli,« tako je nadaljeval ljubezni pomočnik kin mi pripovedoval o svojih doživljajih v Zagrebu, Beogradu in dalmatinskih sončnih mestih. Zdelo se mi je, kakor da opisuje življenje brivskega stanu. To življenje ni tako lepo, to življenje je delo za življenje obstoj in preživljanje.

»Vsak poklic ima svoje dobre in slabe

strani,« tako je začel živahno kramljati. »Posebno pri naši obrti, ko imaš opravka z ljubimi in neljubimi obrazi.«

Pa je povedal zanimivo: »V Zagrebu smo imeli v salonu, kjer sem bil v službi, svojevrstno stranko. Vsak dan je hodila k britju, toda dosledno ob vsakem obisku smo slišali kako zbadljivo na račun brivskega stanu. Ruina kapljica je okrepila starega gosta, da je bil vedno poln pristnih domislic in šal. Posebno po nočnih krogarjih smo mu bili zelo dobrodošli. Kako je bil hvaležen, ko sem mu z električno masazo spravil z zgubancema in prekrokanega čela »mačka«. Samo masaza mu je baže preprečila ob mnogih jutranjih urah o neljubih ženkinih počaščenih, ki so izostali, če je ženka videla njegov svež obraz.«

»O vse bi bilo, samo če nas le ne bi frizerji pri britju vlekli za nos,« tako sem dejal pomočniku, ko je končal s svojo lahko in izvežbano roko levo stran mojega obraza.

Hm, da bi ga slišali, kakše je povedal še iz belgrajskih salonov, kjer ga je doletela čast, da je stregel članom belgrajske »čaršije«. Bili so goreči ljubitelji vseh dišav in masaž ter trenaž, le kaki posebni kavalirji za nagrade niso bili.

Koliko jezikov znaš, toliko veljaš, to velja tudi v frizerskem poklicu. Mnogi pomočniki so ravno zaradi znanja jezikov dobili krasne službe v sezonskih mesecih v Dalmaciji in drugih letoviščih, kamor prihajajo inozemci.

Se bolj me je zanimalo njegovo živahno pripovedovanje o vseh mogočih ljudeh, ki jih je »očistil« v sončnem Dubrovniku. Brivec pa res pride v življenje v bližino z vsemi mogočimi ljudmi. Naševal mi je ugledne osebnosti, ki jim je stregel. Bili so Nemci, Italijani, Angleži, Francozi, Madžari, Čehoslovaci, Kitajci, Japonci, Amerikanci itd.

Z nekim posebnim užitkom mi je pripovedoval, kako je bil v najboljšem dubrovniškem brivskem salonu tedanjega angleškega kralja Edvarda VIII., ki se je pripeljal s krasno jachto v Dubrovnik.

Ko sem ga vprašal, kakšni občutki so ga prevzeli, ko je prišel za britve, da bo obril vladarja Velike Britanije, se je prav kratko odrezal: »Preprosto sem ga prijel za brado in v 12 minutah je bil obrit. To zame ni bilo bog ve kaj posebnega, važno je le, da sem dobil funt šterling napitnine.«

Eazgovor je zaključil: »Vidite, tako brivci brijejo in gladimo preproste ljudi, pa tudi kronske glave, pri vseh pa si lastimo pravico, da jih prijemamo za nos.«

Zelo živahen sobotni živilski trg

Ljubljana, 11. julija.

Tržno nadzorstvo in vrvenje v prvih desetih dneh tega meseca je bilo živo pisano in zaradi lepega vremena prav primerno valovito. Bila sta samo dva deževna dneva, ki je padlo do 24,4 mm dežja in je bila od 2. na 3. julija silovita ploha. Drugače je vladala na trgu vročina in je toplomer čelo dosegel na soncu do 40 stopinj vročine, seveda v senci je bilo veliko manj in je bila v prvi dekadi zaznamovana najvišja temperatura 8. t. m. s + 31,5° C.

V prvih julijskih dneh je prišlo na trg precej domačih letošnjih pridelkov. Dobili smo v večji množini že lepe kumare, dalje mnogo lepih zeljnatih glav, ki so trde in lepo okrogle, tudi s prvim, sicer nizkim, stročjim fižolom so nas trnovske prodajalke že postregle. V prvih dneh julija je prišlo dalje na trg mnogo korenja in peteršilja, kakor tudi raznovrstne glavne solate. Tu in tam dobi človek že tudi prvi zgodnji krompir, ki je zrastle na domačih tleh, kifeljar je letos drugače dobro obrodil. Tega krompirja so nekateri obdelovalci njiv na periferiji mesta mnogo zasejali. Lepo jim je obrodilo.

Današnji živilski trg na Vodnikovem trgu je, tako bi se izrazili, v znamenju marelje, ko je včeraj prevladoval gorizjski visoki stročji fižol. Danes so imele vse branjeve veliko kopico, veliko zabojev lepih in sladkih marelje na trgu. Bile so po maksimalni ceni 12 lir kg. Gospodinje so jih mnogo kupile. Poleg marelje je bilo tudi precej breskev na izbiro. Tudi nekaj sto kilogramov ringloja je bilo na razpolago.

Že zgodaj je danes začelo tržno življenje. Mnoge gospodinje so rano prihajale na trg. Ker je bilo danes še nekaj stročjega fižola na branjevskih stojnicah, so ga gospodinje marljivo kupovale in je bil že v prvih urah ves pokupljen. Dva živilska otoka sta bila dobro zasedena od kmetic iz okolice in drugih prodajalk zelenjave, povrtnine in sadik. Sadike ljudje še vedno kupujejo. Sedaj je še čas za saditev ohrovt, endivije, glavne solate in drugih zeli.

Prostor za gozdne sadeže ob stolnici je bil danes prav zgodaj okupiran. Nabiralke jagod, tudi mnogo deklet med njimi, so prinesle že ob 7 kolarice borovnic. Danes, kar se je prvič primerilo, so bile te zgodnje nabiralke in prodajalke borovnic naravnost blokirane od gospodinj. Vse so borovnice takoj prodale. Prodajanje borovnic pa je trajalo vse dopoldne, kajti nabiralke iz oddaljenih krajev so prihajale pozneje na trg. Bilo je vedno mnogo borovnic na izbiro. Nekaterim gospodinjam se res ne bi bilo treba tako drenjati okoli teh ubogih nabiralok, ki dostikrat prav zaradi gnječe utrpe primerno škodo, ker jim sitne ženske mnogo borovnic raztresajo in pomečkajo. Drugače je bilo tržno življenje zadovoljivo ob lepem soncu. Vlada pa povsod huda sopolica in je pričakovati, da se v kratkem vreme sprostijo in nastane kaka mala nevihta.

Včeraj, v petek, je bila v tem letu dosežena najvišja dnevna temperatura. Toplomer je na univerzi kazal +32,2° C. Majniški rekord +31,6° C je pobit.

Lajovčeva nagrada za l. 1941-42

Glasbena Matica je razpisala za leto 1941 in 1942 Lajovčevi nagradi po 400 lir. Natečaja se smejo udeležiti samo slušatelji Glasbene akademije in gojenci Srednje glasbene šole. Vložene so bile štiri skladbe, in sicer: Preludi za godalni orkester, Intermezzo za mali orkester, Psalm za mešani zbor a capella in Elegija za mešani zbor z orkestrom. Jurija je predlagala nagrade, in sicer: avtorjem dela Elegija, slušatelju Glasbene akademije Petriču Vladimiru celo nagrado v znesku 400 lir, po pol nagrade v znesku 200 lir pa avtorju mešanega zbora »Psalm«, Mizeritu Klaru, gojencu Srednje glasbene šole in skladatelju »Preludija« za godalni orkester Preku Stanku, slušatelju Glasbene akademije. Odbor je predlog jurije v celoti sprejel in najlepše čestita avtorjem k uspehu.

Najvišje cene na ljubljanskem živilskem trgu

Izgovorov na »rezervirano« blago kontrolni organi ne bodo upoštevali

Po dogovoru z zastopnicami in zastopniki konsumentov, pridelovalcev in prodajalcev je mestni tržni urad Visokemu komisariatu spet predložil najvišje cene za tržno blago v Ljubljani ter jih je ta odobril.

Z odlokom VIII/2 št. 2089/15 Vis. komisariata za Ljubljansko pokrajino veljajo za Ljubljano določene najvišje cene od ponedeljka, 13. julija 1942-XX, zjutraj dalje, dokler ne izide nov cenik.

Najvišje cene, ki je po njih dovoljeno v Ljubljani prodajati v ceniku navedeno blago in ga plačevati, so naslednje:

Kislo zelje na drobno 3 L, kmečko kislo zelje 2,50 L, kisla repa 2 L, nova repa 1,50 L, zeljate glave 3,80 L, ohrovt 3,50 L, karfiola 5 L, buče 1,50 L, bučke 4 L, kumare 6 L, kumarice za vlaganje, večje, ki jih gre na kilogram 30 komadov, 8 L, majhne pa, ki jih na kilogram gre 125 komadov, pa 12 L, stročji fižol 4,80 L, grah 4,50 L, kolerabice 3 L, rdeča pesa 3 L, rdeči korenček brez zelenja 3 L, črna redkev 1,50 L, redkvice 3 L, osnaženi hren 4 L, šopek zelenjave za juho 0,25 L; peteršilj 4 L, por 3 L, zelena 4 L, čebula 2,50 L, šalota 4 L, česen 6 L, glavna solata 3 L, radič 3 L, špinaca 4 L, beluš 8 L, rabarbara 4 L, novi krompir 2,25 L, češnje hrustavke 6 L, navadne češnje 5 L, vrtno in gozdne jagode liter 8 L, liter borovnic 4 L, liter suhih bezgovih jagod 8 L, kilogram šipka 8 L, kilogram svežega lipovega cvetja 10 L, kilogram suhega lipovega cvetja 20 L, jajca 1,75 L komad.

Kjer ni posebej naveden liter, veljajo cene za

kilogram. Opozarjamo pa, da vse te cene veljajo samo za blago, pridelano v Ljubljanski pokrajini, ker je za iz drugih pokrajin uvoženo blago v veljavni cenik za zelenjavo in sadje št. 17 na zelenem pairu. Posebno pa opozarjamo prodajalke in prodajalce, da mora biti po teh cenah naprodaj vse blago zdravo, otrebljeno in v takem stanju, kakor je opisano v ceniku. Vsa povrtnina mora biti snažna in oprana, vendar pa ne več mokra, pač pa sveža.

Vse te najvišje dopustne cene in tudi vse nižje cene morajo biti vidno označene pri vsem v ceniku navedenem blagu ne samo na Vodnikovem in Pogačarjevem, temveč tudi na živilskih trgih v Mostah, na Viču, na Sv. Jakoba trgu in v Šiški, enako pa sploh pri vseh prodajalkah in prodajalcih po vsej mestni občini ljubljanski.

Prevečkrat se na trgu sliši izgovor, da je blago že prodano in rezervirano. Zato naj kupci kupljeno blago takoj odnese, da prodajalke ne bodo imele izgovorov, češ, da je blago že prodano. Pri tem opozarjamo prodajalke in prodajalce, da mora biti vse blago na klopi ali na stojnici vsakemu očitno izpostavljeno, ne pa morda shranjeno pod klopio ali celo prikrito za stojnico. Izgovorov na »rezervirano« blago kontrolni organi ne bodo upoštevali, pa naj bi bilo blago rezervirano za kogar koli. Poleg »rezerviranja« blaga pa opozarjamo spet na nesmiselno in škodljivo preplačevanje, saj so gospodinje lahko brale prav obšutne kazni, ki so doletele razne preplačevalke in tudi preplačevalce.

Konec šole je sedaj

Na današnji soboto je padel zadnji dan letošnjega šolskega pouka, z današnjim dnom so se zaprla za dijake šolska vrata za šolsko l. 1941-42.

Kako različni so bili občutki, ko so dijaki še zadnjikrat pohiteli v šolske sobe, kjer so si nabirali skozi vse leto dragoceno znanje, nalagali kapital za življenje. Večina je bila dobre volje, saj se bodo lahko v bodočih tednih odpeli. Celotno leto so se pridno učili in za pošteno delo in vestnost mora biti tudi pošteno plačilo. Profesorji so prizanesljivo ocenjevali in vestno razlagali šolsko tvarino, da bi mladina pridobila kaj že ob predavanjih. Profesorji so se držali preizkušene pravila, da le tisti kaj velja, ki več zna. Vsekakor so naši profesorji kos dani nalogi in so poslali spet v življenje novo mlado generacijo fantov in deklet.

Niso pa vsi dijaki na današnji dan enako srečni. Med žitom najdemo tudi dosti plevla. Če bi ta plevel pozebel, bi ga ne bilo potrebno zamoriti sedaj. Prav lahko bi veljala primerjava za lene dijakke, ki sicer hodijo v šolo, ker že nekako morajo zaradi staršev in zakonov, so pa vzornim profesorjem in dijakom samo za oviro v rednem studiju.

Glasbeni natečaj Glasbene Maticice

Glasbena Matica je razpisala novembra m. l. iz sredstev državne podpore, ki jo je dobila za leto 1941-42 po posredovanju Visokega komisariata Ljubljanske pokrajine od ministrstva za nacionalno kulturo v Rimu, glasbeni natečaj za instrumentalne skladbe, volkano-instrumentalne skladbe ter zbor z izvirnim slovenskim besedilom in katerega se lahko udeležijo slovenski skladatelji. O uspehu natečaja za mešane zore, klavirske skladbe ter za skladbe za violino ali kako drugo godalo in klavir, smo poročali že v velikonočni številki letošnjega leta. Posebna jurija Glasbene Maticice ljubljanske je pregledala sedaj skladbe, ki so bile vložene za odkup. Odkup se je črpal iz sneska 10.000 lir in 36 avtorjev je vložilo 192 skladb, od teh: 1 avtor 2 mladinska zbora, 5 avtorjev 45 mešanih odnosno moških zborov, 4 avtorji 8 skladb za godala in klavir, 2 avtorja 5 orkestralnih del, 4 avtorji 6 del za manjše ansamble, 12 avtorjev 58 samospevov s spremljevanjem klavirja, 2 avtorja 10 samospevov s spremljevanjem orkestra in 6 avtorjev 38 skladb za klavir.

Odkupljena so bila naslednja dela: Od skladatelja L. M. Škerjanca 2 mladinska zbora, 2 skladbi za violino in klavir, 1 orkestralno delo, 1 komorni trio in 1 samospev s spremljevanjem klavirja;

od skladatelja Saše Šantla 2 moška, 1 mešani in 1 ženski zbor; dalje Concertino za violino in klavir ter Scherzo za dve gosli in violi; od Matije Tomca 1 mešani zbor in 2 klavirski skladbi za mladino; od Karla Pahorja 1 mešani zbor; od Vinka Vodopivca 1 mešani zbor in od Mirce Sancinove 4 klavirske skladbe za mladino.

Vsa dela bodo izšla v prihodnjih edicijah Glasbene Maticice in tudi ti izdatki se bodo črpali iz subvencije ministrstva za nacionalno kulturo.

Poleg tega je odkupila Glasbena Matica še 6 Škerjančevih Samospevov za glas s spremljevanjem orkestra in 2 njegovi simfonični deli: od Šantla pa Sonato za čelo in klavir ter Anamitski motiv za violi in klavir. Ta dela se za enkrat ne bodo izdala ter bodo izročena študijskemu arhivu izvirnih slovenskih skladb, ki je poseben del glavnega Maticinega arhiva.

Jurija sedaj pregleduje še troje simfoničnih del ter dve vokalnoinstrumentalni celovečerni deli, ki so bili izročeni tudi na ta natečaj, o uspehu bomo javnost obvestili.

Skupno je razpisala Glasbena Matica iz te subvencije nagrad za 26.000 lir in 15.000 lir je določenih za tisk izvirnih del. Skupno torej 41 tisoč lir za dela domačih skladateljev.

Glasbena Matica.

Tri nove maše v Ljubljani

V ljubljanskih cerkvah bodo jutri opravili prvo daritev trije novomašniki. Na Viču bo daroval novo sveto mašo g. Ludvik Šivic. Slovesnost se bo pričela ob tri četrt na deset s slovesnim vzhodom in župnijsko cerkev. Novomašniku in vernikom bo pridigal g. Hadrijan Kokoč.

Pri Karmeličankah na Selu bo zapel prvo »glorijo« g. Tavčar Martin iz Treblje pri Stari Oselici. Slavnostni govor bo imel kaplan g. Kunstelj z Vrhnike.

V cerkvi sv. Cirila in Metoda bo jutri dopoldne ob 10. zadonela pesem »Novomašnik bodi pozdravljen« vapočasenje novomašnika g. Ivana Markiča, rodem iz Strahinje v župniji Naklo pri Kranju. Pri slovesnosti bo nastopil orkester.

Ravnateljstvo IV. moške realne gimnazije v Ljubljani naznanja, da se bo začel pismeni višji tečajni izpit ne 16. julija, kakor je bilo objavljeno, ampak 17. julija ob 8.

E. Wallace

70

RDEČI KROG

ROMAN

Eden služabnikov je izdril najprej bodalo iz hrbta, potem pa stokajčega Willingsa položil na počivalnik. Medtem pa je drugi zdirjal k telefonu. V svojem razburjenju je Francoz, ki je skušal ustaviti kri iz rane blebetal nekaj nerazumljivega proti dekletu. Talija pa ga ni niti slišala, in tudi če bi ga, ga ne bi razumela.

Kakor v blodnjah je počasi odšla iz sobe, odtod na hodnik, v vežo in na prsto.

Willingsov avtomobil je čakal ob vzhodnem delu hiše. Šoferja ni bilo nikjer.

Talija se je ozrla naokrog. Nikjer ni bilo videti žive duše. Zdal se so se vzbudile vse njene sile, stekla je do voza, skočila vanj, se usedla za krmilo in pognala. Motor se je ropotaje sprožil, Talija pa je zadržala voz v skoraj dvajset diru po cesti navzdol, toda tu jo je čakala neka ovira. Železna vrata na koncu ceste so bila zaprta. Spomnila se je, da je voznik moral izstopiti zato, da jih je odprl. A Talija ni imela časa. Voz je pognala nekaj metrov nazaj, potem pa ga zapodila z vso silo v železna vrata. Slišalo se je živketanje razbitega stekla in silen hrust, ko so se vrata razbila. Trenutek pozneje je bila že na glavni cesti. Avto je bil poškodovan na več krajih: radiator, sprednje luči so bile tako zvite, da nisi vedel, kakšne so bile prej, en blatnik je visel v koskih. Toda avto se ni ustavil in Talija ga je pognala z vso brzino proti Londonu.

Hišni vratar, kjer je stanovala Talija, je skoraj ni spoznal, tako divja in spremenjena je bila videti.

»Ali vam je morda slabo, gospodična?« je vprašal, ko jo je z dvigalom peljal do njenega stanovanja.

Talija je odkimala.

Komaj je stopila v sobo, je šla naravnost k telefonu in zavrtela neko številko. Možu, s katerim je govorila, je povedala neko divjo, nedosledno dogodbo, med pripovedovanjem pa je tako ihtela, da mu je bilo težko točno razumeti, kaj se je prav za prav pripetilo.

»Končala sem, končala sem,« je vzdihovala. »Ne morem več delati! Ne bom več delala! Bilo je strašno, strašno!«

Obesila je slušalko na svoje mesto in omahujoče odšla v svojo spalnico. Čutila je, da bo omedlela, če se ne bo poskusila pomiriti in zbrati; nekaj ur je preteklo, preden je spet prišla k sebi.

Takšno jo je našel mr. Derrick Yale, ko je prišel še tisti večer k njej na obisk. Bila je mirna in hladnokrvna kakor vedno.

»To je nepričakovana čast,« je dejala hladno, »kdo pa je vaš spremljevalec?«

Talija je pri tem opazovala moža, ki je stal za Yaleovim hrbtom.

»Talija Drummond,« je dejal Yale resno. »Imam pooblastilo, da vas aretiram.«

»Že spet?« je odvrnila in ga pogledala. »Kaže, da sem vedno v rokah policije. Česa me pa dolžite?«

»Nameravanega umora,« je odgovoril Yale. »Nameravanega umora mr. Raphaella Willingsa. Opozarjam vas, da bo vse, kar boste odselej izpovedali, zapisano v vam.«

Mož, ki je stal v ozadju, je stopil naprej in jo prijel za roko.

Talija Drummondova je prespala tisto noč v celici policijske postaje v Maryleboneu.

39. poglavje.

Jetniška hrana.

»O tem, kar se je zgodilo, moram poizvedeti še več,« je dejal Derrick Yale tihemu in pozornemu inspektorju Parru. »Dospel sem v Onslow Gardens prav takrat, ko je Willings odpeljal dekle. Hišni služabniki so bili nekaj zapeti in mi niso hoteli dati nikakršnih informacij, toda kmalu sem odkril, da je bila Talija odpeljana v

hišo na Willingsovo podeželsko posestvo. Če ga je očarala, ali če jo je on zapeljal, to še ni dognano. Verjetno misli Willings, da je prišla Talija tja proti svoji volji. Ves čas sem slutil, da je bila Talija Drummondova nekaj več kot zaveznica Rdečega kroga. Naravno je, da sem bil malo vznemirjen in sem se podvil v Thetfield, kar se je dalo. Ko sem prišel v hišo, je Talija odhajala. Zbežala je z Willingsovim avtomobilom in med potjo razbila železna vrtna vrata. Mimogrede povedano je to dekle zelo pogumno.«

»Kako je kaj z Willingsovim zdravjem?«

»Ozdravel bo. Rana je le lažjega značaja, toda, kar je pri celi stvari pomembno, je to, da je bil zločin vnaprejšnje premišljen. Willings je opazil, da mu je zmanjkalo popoldne bodalo, s katerim je bil pozneje ranjen, potem ko je pustil dekle samo v svoji ožarni in si šel oblet suknjo. Mnenja je, da je prav Talija skrla bodalo v svoj mufl, kar ni seveda nič neverjetnega. Ne zna pa mi povedati nič točnega o dogodkih, ki so se zgodili neposredno pred zločinom.«

»Hm,« je dejal inspektor Parr. »Kakšne vrste soba pa je bila to? Mislim namreč na sobo, v kateri bi bil postal Willings skoraj žrtev zavratnega zločina.«

»To je majhna, pa razkošna delovna soba, iz katere se da priti v Willingsovo tako imenovano »turško sobo«. Ta »turška soba« je čudovit sestavek vzhodnjaških posebnosti in domnevan, da bi ta soba lahko marsikaj povedala o gospodarskih dogodivščinah. Willings, tudi kar zadeva to vprašanje, ni bil na najboljšem glasu. »Turška soba« je samo z zavese ločena od delovne sobe in blizu te zavese so našli Willingsa na tleh.«

Mr. Parr je bil tako zatopljen v svoje misli, da je Derrick Yale že mislil, da prav gotovo spi. Toda inspektor Parr ni spal, ne, bil je pri polni zavesti. Zavedal se je neprijetnega dejstva, da je imel pri tem zadnjem prekršku Rdečega kroga spet njegov tovariš vse zasluge. A kljub temu ga ni zavaljal za čast.

Nenadoma je Parr preskočil v pogovor in izrekel misel, o kateri se je zdelo, da nima nobene zveze s stvarjo, ki sta jo obravnavala.

Ko zlato klasje valovi po Ribniškem polju

V dolini sedaj le redko slišiš pesem cepcev, namesto nje hrešče v skednjih mlatilnicah

Ribnica, 11. julija.

Na splošno prevladuje med ljudmi mnenje, da je naša dolina, ki se zdi človeku kot svet v miniaturni zase, rečna. Pa ni tako. Obkrožajo jo okrog in okrog hribovi — Velika in mala gora — porasli z bogatimi gozdovi. Kdor bi trdil drugače, pozna Ribnico samo iz popačenih anekdot. Hribovska naselja v resnici ne morejo živeti samo od donosa svojih polj, zato pa se pridno ukvarjajo z izdelovanjem »sühe ruabe« — od zobotrebcev do velikih rešet in škafov. Kmetje v dolini imajo lepe in vzorne obdelane niive. Goje vse kulture, primerne podnebnju in nadmorski višini kraja (496 m). Ob slabih letinah, — suši in toči, — nadomesti manjši donos polja par drevov (hoj) iz gozda.

Ponoči je bilo kot iz škafo. Grom in treskanje sta napolnjevala dolino, razsvetljevano od neprestanih bliskov. Proti jutru je nevihta pomenjala. Zjaskano se je. Iznad Črnega vrha se je prikazalo sonce. Vsa narava se je nekako sprostil in zadihala slobodno, kot bi se hotela otresti težke more, ki jo je tlačila. Sveža in umita je vstajala v nov dan. Sončno poletno jutro na vasi, to je nekaj, po čemer hrepeni človek, zaprt v mestno zidovje.

»Tok v'nd'r smo dočakal! l'p'ga vremena,« je dejal oče, stopivši na vežni prag. Pogledal je po straneh neba in z zadovoljstvom potegnil iz zadnjega žepa tobakov mehur, natlačil pipo ter jo prižgal. Vlekel je z veliko slastjo in spuščal cele oblake dima v zrak. Družina, razen matere, je še počivala, saj so skoraj pol noči bedeli, ko je pa tako treskalo. »Kok'r hitru se bo osušil snopu pa u kozuč,« bomo prišel za č'pie,« »Čas b' žia buu,« mu je pritrdila žena. »Rada b' imaila ze u nedelijo nou ričet, šp'aram se pre-kajano kračo ze tist' dan, ku bo novina prišla ne mizo.« »Če bo v's dan grejlu, bomo jutr' omatili!« jačmen,« tako sta sklenila in odšla vsak po svojem delu, — oče v hlev pokladat živini, mati pa v kuhinjo pripravljat zajtrk. Hči Nana in sin Vinko, sta kmalu za tem prišla v vežo. Nana je pomagala materi, vzela goloso s police in odšla v hlev, da bi pomolzla krave. Po zajtrku sta oče in Vinko pregledala cepce, če so vse »osredne« v redu in če ivermenje ni pregledano. Popravila in izmenjala sta kar je bilo popkvarienega, na novo prevezala vsak cepce ter tako pripravljene obesila na kljake v skednju.

Dan je bil lep. Proti večeru so pririnjili voz h kozolcu, pognili spodaj plahito in naložili snopce. Bilo je suho, zato so ravnali z njim previdno, da bi se ne ospalo in šlo zrnje v izgubo. Klasje je bilo polno in težko. »Tastara, če boš kaj prida prašiče zredila, nam boš z ričetom lahko večkrat postrejala.« »Vaim, vaim, de ga ne ješ dr'gač, če prašič ne stane naut'r,« tako je odgovorila mati na očetovo pripombo in delo so nadaljevali. Težko naložen voz so porinjili pod streho.

Zjutraj se je komaj razvidelo, so že peli cepci: pika-poka-pika-pok... Aha »u četver« so udarili, sem takoj ugotovil. Bil sem že nekaj dni na počitnicah. Kadar ni bilo nujnega dela, so me pustili poležati kako uro dlje. »Naj se odpočija,« so dejali mati, »saj s' je č'lu laitu bafu glavau.« Včasih mi je njena skrbljivost »dobro dela, — a tisto jutro me je ubranost cepcev zvalila iz postelje in ni dolgo trajalo pa sem nadomestil četrtega mlatiča. Mati mi je prepustila svoje mesto. Obračali smo snope in

Opozorilo telefonskim naročnikom!

Pošta Ljubljana 1. vljudno opozarja vse telefonske naročnike, da poravnajo telefonsko naročnino za III. četrtletje 1942 do 15. julija t. l., ker tega dne poteče rok za plačilo. Telefona, za katera naročnina do tega dne ne bi bila poravnana, more pošta po predpisih telefonskega pravilnika izključiti iz prometa, za ponovno vključitev pa mora vsak naročnik plačati poleg naročnine še 38 lir za ponovno vključitev.

Položnice so bile naročnikom pravočasno dostavljene, v slučaju pa, da je kdo položnico izgubil, reklamira isto lahko pri pošti Ljubljana 1. radio-telefonski oddelki. Potrebna pojasnila dobe lahko naročniki tudi na telef. štev. 43-07.

Rdeči križ poroča

Pošiljanje paketov vojnim ujetnikom in civilnim vojnim internirancem v taboriščih in kraljevinah je poverjeno edino avtonomni sekciji Italijanskega Rdečega križa v Ljubljani. Opozarjajo se zaradi tega prizadeji, naj ne izročajo takih paketov drugim osebam ali ustanovam, ker imajo carinski obvezni uradi nalog, da zadržijo vse take pošiljke, če niso bile poslale po R. K. in če ni seznanjen pošiljatelj prej vidiral Ljubljanska carinska uprava.

omlačene metali na kup v kot. Polagali smo spet in spet nove in pika-poka-pika-pok... se je razlegal po vasi. Po končani mlačvi smo snopce razvezali ter ga dobro stresli z vilami. Na podu je ostala debela plast zrnja. Tega smo še očistili rosin in slame, ga zvežali in presejali, nato pa polnili z njim mernik za mernikom. Zadolovili z obilnim pridelkom, smo zrnje znesli v kaščo ter napolnili predal — »košto« do vrha.

Naslednjo mlačev so cepci oviseli na kljukah. Izpordirila jih je mlatilnica. Kako bi jih tudi ne, saj v par urah opravi delo, kateremu je četrto mlatičev težko kos ves dan. Konec je bilo tiste tople domačnosti v skednju. Utihi- nila je pesem cepcev, nadomestil jo je hreščeči dr-dr, dr-dr... mlatilnic. Ta preobrat se je izvršil na naši kmetiji, kakor tudi drugod po dolini.

Stroj je bil postavljen na podu, pritrien z železnimi vezmi. Imel sem občutek, kot bi nas gledala iz polteme, ki vlada v skednju, — črna pošast, vsa pokrita z debelo plastjo prahu, prepojenega z oljem. Dve veliki kolesi z ročaji ob straneh, od katerih je bilo eno zobčasto, sta mirovali in čakali, kdaj jih bo spravila iz mrtve točke živa sila močnih rok. Vzbočen železen

Za Kolezijo še Trnovski pristan

Jutri bodo odprli mladinsko kopališče od »Špice« do Prulskega mostu

V vsej naglici je mestna občina postavila tri prhe, ki že delujejo, da se kopalcu lahko ohladi in umije. V manjši bazen že vozijo mivko, da bodo posebno revmatiki bolj mehko ležali, otroci se pa do siteda naigrati na soncu. V velikem bazenu bodo športniki in krepkejši evrli na betonu ter zbirali sončno pripeko za zimo. Okoli bazenov bodo mestni delavci nasuli še beglega peska, da bo ves veliki prostor za sončenje čim najbolj sražen in prijeten. Stranišče je v poslopju nekdanje gostilne, kjer stanuje tudi strogi mož, ki ima nalogo paziti na red in dostojnost.

Vsa Kolezija je urejena seveda samo za sončne kopeli, vendar jo je pa sonca in zraka željno prebivalstvo pozdravilo z največjo pohvalo, saj je bila Kolezija že večeraj polna mladine in odraslih. Razkošnosti in komforta nikdo ne zahteva, saj je to mestno kopališče za sončne in zračne kopeli odprto prebivalstvu popolnoma brezplačno. Kopalcu bodo mestu to skrb poplačali z dostojnim vedenjem.

Pa tudi plavcem in neplavcem je županstvo pripravilo veliko veselje. V nedeljo bo namreč mestna občina izročila ljubljanskim otrokom in odraslim neplavcem veliko mladinsko kopališče, ki sega od Prulah in Trnovskem pristanu od zavornice na Špici pa do Prulskega mostu. Prostor za sončenje na obeh bregovih Ljubljane je dolg okrog 450 m! V strugi bo voda tako plitka in toliko prostora, da bodo v čisti mlačni vodi lahko hkrati čofali, bredli in se učili plavati vsi ljubljanski otroci, saj je struga od zavornice do Prulskega mostu dolga 250 m in 25 m široka. Z visokega brega bodo hodili kopalcu v vodo po dveh stopnicah na vsaki strani, ker bodo v vodo vodile štiri stopnice. Ob Trnovskem pristanu postavljajo že tudi štiri preproste kabine za slačenje. Prav tako bo na prulski strani preprosta kabina za slačenje in stranišče.

Strugo bodo očistili kamenja, čepin in alg, poskrbljeno bo pa tudi, da v kopališče ne bo prihajala voda iz kanalov. Voda bo torej snažna ter je mestni fizik poskrbel, da bo v njej popolnoma varno zdravlje kopalcev.

Na dolgih kamnitih rampah se bodo kopalcu sončili kot na stopnicah, na zelenih tratah bodo pa polegali in se razgibali na soncu. Posebno ob Trnovskem pristanu je dosti prostora za sončenje, saj je trata med strugo in cesto povprečno široka po 20 m. Spremljevalke najmlajših bodo pa lahko posedale po klopih na tratu ob vsem kopališču.

Za plavce bo dovoljeno plavanje nad Špico od zavornice tja do mestnega kopališča, prav tako pa tudi v Gruberjevem prekopu od Karlovskega mostu navzgor skoraj do Špice, kakor tudi breg na obeh straneh poslopja na Špici. Zaprti prostori so kopalcem seveda označeni s tablam. Enako bo tudi na Prulskem mostu opozarjala tabla, da se nikdo ne sme kopati pod mostom samim niti dalje v strugi Ljubljane skozi mesto. Že danes pa opozarjamo, naj se nad zavornico in posebno v Gruberjevem prekopu kopljejo samo dobro izurjeni plavci, ker mestna občina ne more pri kopališču prevzeti prav nobene odgovornosti, saj bo tudi to kopališče občinstvu na razpolago popolnoma brezplačno.

Tako bo spet odprto nekdanje vojaško kopališče na Trnovskem pristanu predvsem otrokom in neplavcem, Ljubljanka nad zavornico in Gruberjev prekop nad Karlovskim motom pa spet dovoljena dobrim plavcem.

hrbet mlatilnice je bil ves zaprašen. Za njim se je odpiralo temno žrelo iz katerega je gledalo dvojce železnih valjev posejanih z jeklenim zobovjem. To zobovje je že marsikomu prežvečilo prste ali celo roko, zato sem upravičeno čutil strah pred njim.

Krepke mišičaste roke so se naslonile na ročaje, kolesa so oživele in skedenj je napolnil glušč ropot. Podajal sem očetu na mizo, pritrien za žrelom, snopce. On ga je rahljal in spuščal med valjarje. Potok zrnja se je usipal iz stroja. Slame se je kaj kmalu nabralo cel stog. Sporazumevali smo se samo z znamenji, kajti v enakomerno se dvigajočem in padajočem dr-dr, dr-dr, je zamrla vsaka beseda.

Znoj je močil čela vsem, posebno onim štirim, katerim je bila poverjena naloga skrbeti za delovanje stroja. V skednju je postajalo vedno bolj toplo. Oblak prahu je valovil v zraku, kmalu so ga bila polna usta in pljuča. V presledkih je mlatilnica utihnila, da je bilo mogoče oddrgniti zrnje in ga spraviti na kup. Tiste trenutke, ko ni bilo treba podajati očetu snopov, sem porabil zase. Sedel sem pod hrško pred skednjem in hlavno vdihaval čisti zrak. Kmalu se je oglašil spet dr-dr... in delo je steklo naprej do poslednjega snova.

Zunaj je že legal mrak. Večerni hlad je prijetno hladil razgreta telesa mlatičev. Precej časa je trajalo, preden sem prah temeljito izmil iz kože, in ko smo sedli k večerji, je po sobi prijetno zadiselo po svežem perilu. Takrat sem popolnoma doumel pomen besed: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh...« — ai.

S Hrvaškega

V Bratislavi je izšla knjiga pod naslovom »Ustaš«. V knjigi je prikazan razvoj in uspeh ustaškega pokreta. Knjigo je napisal glavni urednik Hlinkinega glasila »Gardistac«.

Kakor poročajo, bo na italijanski knjižni trg kmalu prišla antologija hrvaških pripovednikov. Knjigo bo založila neka milanska knjigarna. V knjigi bodo obsežni vsi pripovedniki od Senoe pa do Kalebha. Izdaja bo izšla v treh zvezkih.

V Hrvaškem Kotorišču bodo v kratkem blagoslovili novi Hrvaški dom. Dom so začeli zidati že v pretekli jeseni, a so morali prenehati z deli zaradi hude zime. Dom je enonadstropen. V pritličju je tudi velika gledališka dvorana.

V Osijeku je bilo v sredini preteklega meseca odprto moderno kopališče, ki je bilo zgrajeno ob prvi obletnici Hrvaške države. Kopališče ima 80 kabin in odgovarja potrebam prebivalstva.

Ošješko mestno poglavarstvo je naročilo vsem lovskim čuvajem v svojem okolišu, da pazijo tudi na polja in drevje in da onemogočajo poljske tatvine.

Danes in jutri bodo v Zemunu velike slovesnosti ob priliki blagoslovitve novih zastav. Voznina po železnicah je polovična. Na slavnost bodo vozili tudi posebni vlaki. Za potovanje v Zemun pa je treba imeti posebna dovoljenja.

Varaždinski mestni uslužbeneci so dobili nov mestni statut, ki bo poslan tudi višjim oblastem v odobritev.

Jutri bo minilo 363 let, odkar je bilo ustanovljeno karlovo mesto. Ob tej priliki bo svečana služba božja v cerkvi sv. Trojice, slavnostna akademija in še nekatere prireditve manjšega obsega.

Vse gasilske enote koprivniškega okrožja so te dni svečano prislegle vdanost poglavniku in Nezavisni hrvaški državi.

Ustaški glavni stan bo v kratkem dobil novo relesno radijsko postajo, ki bo na zagrebškem Jelencem trgu. Nova postaja bo začela delovati čez nekaj tednov. Stroški za novo postajo so presegli 1.200.000 kun. Postaja bo dajala prebivalstvu v Zagrebu in v pokrajini poročila, s čimer bodo ljudje poučeni o najnovejših dogodkih po svetu.

Preteklo sredo je bil v zagrebški cerkvi Srca Jezusovega prirejen koncert, katerega čisti dobiček je šel v korist ureditve kapelice Matere Božje na Slemnu.

Hrvaški Rdeči križ je razpisal tri nagrade za najboljše osnutke plakata za teden Rdečega križa. Prva nagrada znaša 4000 kun, druga 2500, tretja pa 1000 kun.

Vsa požeška srednješolska in ljudskošolska mladina hodi dnevno pod vodstvom učiteljev v prirodo in nabira zdravilne čaje za domobransko vojsko.

Ljubljana

Koledar

Danes, sobota, 11. julija: Pij I. papež.

Nedelja, 12. julija: 7. pb. Moho .r

Obvestila

Nočno službo imajo lekarne: mr. Leustek, Resljeva c. 1; mr. Bahovec, Kongresni trg 12; mr. Komotar, Vič-Tržaška cesta.

Nedeljsko zdravniško dežurno službo bo opravljala od sobote od 20 do ponedeljka do 8 zjutraj mestni zdravnik dr. Zitko Jožica, Pietersnikova ul. 13-1, telfon 47-64.

Himen. V župnijski cerkvi v Mostah se bosta poročila danes popoldne gospod Ladi-slav Vrhovnik in gospodična Ljudmila Perčeva. Ob velikem trenutku življenja jima želimo mnogo sreče, zadovoljstva in obilo božjega blagoslova.

Vsa drva za julij je mestni preskrbovalni urad že oddal, zato naj pa današnja sobota in naslednje dni stranke več ne prihajajo v Mestni dom, ker ne morejo več dobiti nakazil. Kadar bo drva spet mogoče dobiti, bo objavljeno o prave-m času.

Gostilničarji in mesarji ter vsi njihovi uslužbeni morajo biti po odredbi cepljeni proti tifusu. Ker je mestni fizik že končal s prvo serijo cepljenja vseh, ki imajo opraviti z mlekom in molžo ter je cepil tudi že vse perice, začne v ponedeljek 13. t. m. proti tifusu cepiti vse gostilničarje, mesarje ter sploh vse one osebe gostinskih in mesarskih obratov, ki imajo opraviti z živili. Cepljenje bo vsak dan prihodnjega tedna od 7.30 do 9 v prostorih mestnega fizikata ter opozarjamo vse stranke, da morajo priti k cep-ljenju s praznim želodcem in popolnoma tešč, ker drugače zaščitne tablete ne učinkujejo. K za- uživanju tablet je treba prijeti štrikrat, seveda vedno tešč, prosimo pa, naj vselej vsi prinese kozarce s seboj.

V tajništvu Poizvedovalnega urada za voj-ne ujetnike Puharjeva 2, naj se zgleda: 1. Babnik Ana; 2. Svojei Golarja Janeza Franca, roj. 1903. in dr. Tušek; 3. Krže Vekoslav ali Marija; 4. Lubetz Jožet; 5. Jovan Marek; 6. Miletič Dragica; 7. Mislej Gela, učiteljica; 8. Svojei Ilije Poljana, por. fregate; 9. Svojei Vučinoča Vuka; 10. Dr. Senekovič Ivo.

Najdena je bila propustnica, izdana od ljubljanske Kvesture, glaseča se na ime Koler Franc, delavec. Lastnik naj se zgleda v upravi »Slovenskega doma« Kopitarjeva ulica.

Acquisto Kupujem
FAESTIE MASONITE INSULITE
e qualsiasi materiale iso- in podobem material za
lante similare. Campianare; izolacijo. Pošljite vzorec
Mirabelli — V. Caravita 15 — Napoli

Pečarske pomočnike, cementinarje, meha-ničarje, strojno ključavničarje, elektromonterje in druge vljudno vabimo na skupen sestanek, ki bo v nedeljo, dne 12. julija 1942 ob pol enaj-stih dopoldne v Pokrajinski delavski zvezi, prvo nadstropje, soba št. 5. Na sestanku bo referent oddelka industrijskih delojemalcev poročal o ko- lektivni pogodbi, ki naj se sklene za navedene stroke in o drugih aktualnih vprašanjih. Vsi vljudno vabljeni!

Krojaške in čevljarje pomočnike, šivilje in modistke vabimo na skupen sestanek, ki bo v nedeljo, dne 12. julija 1942 ob 9 dopoldne v Po-krajinski delavski zvezi, I. nadstropje, soba št. 5. Na sestanku bo podano poročilo o že sklenjenih kolektivnih pogodbah, o izvajanju določb teh po-godb in o drugih važnih vprašanjih. — Oddelek industrijskih delojemalcev PDZ.

Davščina na nezazidane parcele v Ljub-ljani. Posesniki, ki so prejeli plačilne naloge za vodovodno ter kanalsko pristojbino za ne-zazidane parcele, vabi Prvo društvo hišnih po-sesnikov v Ljubljani, da se takoj osebno ogle-sijo dopolne v društveni pisarni zaradi po-trebnih informacij ter naprav morebitne pri-tožbe ali prošnje.

Ljubljansko gledališče

Drama.

Sobota, 11. julija ob 17.30: »Poročno darilo.« Red A. Nedelja, 12. julija ob 17.30: »Kralj na Betajnovi.« Izven. Znižane cene od 12 lir navzdol. Ponedeljek, 13. julija: Zaprto.

Opera.

Sobota, 11. julija ob 17: »La Boheme.« Izven. Zni-žane cene od 15 lir navzdol. Nedelja, 12. jul ob 15: »Krišpin in njegova botra.« Izven. Cene od 20 lir navzdol. Ponedeljek, 13. julija: Zaprto.

PROFESOR

išče eno ali dve sobi, po možnosti s telefonom in kopalnico, v sredini mesta. — Ponudbe na upravo »Slovenca« pod »Profesor« 183.

V. HEISER

41

Zdravnik gre križem svet

Ko so me postavili za ravnatelja zdravstva na Filipinih, sem sodel, da je ena mojih najvažnejših nalog ta, da ločim gobavce, ki jih je bilo od deset do trideset tisoč, čeprav jih je bilo uradno vpisanih manj ko štiri tisoč. Vsako leto je bilo 1200 novih prime-rov, za katere se ni skoraj nič ukre-nilo.

Ločitev je vedno kruta stvar, ven-dar je treba pomisliti, da gre tu za razmeroma neznatno število ljudi, medtem ko bi bil ves narod v nevar-nosti, ko bi pustili gobavce na svobo-di. Prepričan sem bil, da bi ločitev ne samo zavarovala zdrave pred okužbo, marveč da bi to bila hkrati najboljša rešitev za gobavce same. Namesto da bi jih preganjali po svetu, bi jim nu-dili priliko, da bi ustvarili prijetne in dostojne življenjske razmere med se-boj.

Na Filipinih so bili gobavci humo običljivi, ponosni in prav ljubosumni na svoje človeške pravice. Med doma-čini so družinske vezi neverjetno trd-ne. Zato je bilo treba prav previdno ravnati in počasi ter ljubeznivo z nji-mi postopati, sicer bi se poskrili ali pa se tudi odkrito postavili po robu vsaki ločitvi.

Že ob početku svoje upravne službe je Worcester imel obširna pogajanja, po katerih naj bi bil otok Culion do-ločen za naselbino za gobavce.

Culion sodi k skupini otočja Ca-lamianes, ki leži med Sulujem in Ki-tajskim morjem, približno 320 km ju-go-zahodno od Manile. Otok Culion je 32 km dolg ter največ 12 km širok. Prebivalcev je bilo okrog 800, od ka-terih več ko polovica iz neškodljivega divjaškega plemena Tagbuana, ki ni imelo stalnega bivališča. Zunaj trga Culion je bilo le kakih osem podrtih kočic.

Culionski zaliv je obkrožen z zele-nimi griči, ki ga zapirajo od vseh strani. Skozi mirno in sinjo vodo, ki je prosojna ko kristal, ugledaš krasne ko-rale in morske rastline, ki bohotijo v nepopisnem barvnem bogastvu. Sredi zaliva se dviga otok Coron, nad kate-rim se v zgodnjih jutranjih urah raz-stre redka sinja megla. Ko se sonce dviga, se zrak polagoma zjasni, ob son-čnem zatonu pa se meglice znova zgo-stijo.

Dolgo je bil Coron pravi magnet za vse, ki so iskali koralne. Lep je na oko, a za raziskovanje skorajda nedostopen:

razen nekaj majhnih peščenih vseklin, kjer ladjica lahko pristane, je vsa obal-ena sama strma skalna stena, ki je kvečjemu spodaj vdolbljena za tri ali štiri čevlje, tako da čoln na vesla la-hko udobno drsi pod njo.

Zelenosinja otokova površina je iz-tisočev plošč, ostrih ko britev ter po-dobnih navpično zasajenim mesarskim nožem; nabrušene in goste pa so tako, da najtrši čevlji zrežejo na kosce že po nekaj korakih. Samo človeku se je posrečilo, da je globoko prodril na otok. Ko mu je bila obutev vsa razrezana, si je na noge navezal snopke dračja ter šel nekaj korakov naprej; potem si je namesto zrezanih vejic navezal nove snopke.

Culion je bil močno v čislju zaradi divjadi in ker je ponekod nudil obil-len ribji lov. Zato je bil večna skušnjava divjim lovcem. Vrh tega je bilo to mnogo divjih bivolv, ki so privlače-vali podjetne strelce. Nam je bilo prav vseč, če so nas rešili skrbri pred tem nevarnimi živalmi in dajali smo po-sebna dovoljenja takim, ki so hoteli preskusiti svoje spretnosti, a že toliko izkušnih lovcem je okusilo rogovje divjega karabaoša, da smo običajno že imeli kar pripravljeno majhno reše-valno ekspedicijo.

Nekoč se brat guvernerja Harrisona, ki je bil lovec mednarodnega slo-vesa, ni hotel zmeniti za naša opozo-rila ter se junaško odpravil na pot. Ko se pa še naslednjega jutra ni vrnil,

ga je reševalna ekspedicija šla iskat ter ga iztaknila gologlavega in brez-puške v krošnji najvišjega drevesa, kar jih je bilo v okolici.

Spočetka smo hoteli novo naselbino gobavcev zgraditi zunaj starega mesta Culiona, v kraju, imenovanem Halsey Harbor. Januarja leta 1903 je dospelo 59 delavcev z dvema nadzornikoma, ki so si najprej zgradili zavornico, da bi pri stavbi njih delih imeli dovolj sve-žih rib na razpolago. Začeli so navajati domačine k žaganju tramov za most, a to je presegalo njihove moči. Kadar koli sta nadzornika obrnila hrbet, so Filipinci menili, da je prišel čas, da se malo odpočijejo. Daleč od svojih žen in nezadovoljni z delovnimi pogoji, ker so bili komaj plačani, so dejali, da bi se radi vrnili domov. Nazadnje sta še nastopili mallarija in beri-beri, tako da 60 moralih kraj zapustiti.

Nekako leto dni pozneje so skušali vplivati na prebivalce Culiona, naj bi se preselili na otok Buisanga pri Co-ronu. Tam je bilo mnogo dobrih hiš ter stara trdnjava. Ta je še stala izza časa vdorov Morov in vanjo so se zatekali Filipinci, ki so sodili, da je bolj pa-metno skrivati se ko bojevati se, če-prav so bili po številu dvajsetkrat močnejši od napadalcev.

Culion mi je dal zdaleč največ pre-glavic, ko sem nastopil svoje novo me-sto. Odgovornost za vsa stvar je bre-menila samo moja ramena in ta se je izkazala težja, kakor sem si mogel za-

misлити v najbolj temnih slutnjah. Do resne in prave uresničitve načrta je prišlo leta 1905 in v zvezi z njo smo morali reševati socialne naloge vsake vrste. Moralni smo graditi ne samo hiše in bolnišnico, marveč tudi stanovanja za gobavce; ceste je bilo treba razširi-ti, zgraditi mostičke ter sidrišča za ladje, skrbeti za ureditev odtokov, po-staviti poštni urad in zabavišča. Vrh tega je bilo treba poskrbeti še za javni red, za bančno službo ter razkuže-vanje pisem.

Nikdar nismo mogli vedeti, kako dolgo bomo lahko še nadaljevali z ročnimi deli. Dobri delavci niso ljubili osamljenosti, tisti pa, ki so sami po sebi prišli tja dol, so bili premalo izurjeni, tako da je stalno prišlo do velikih ne-rodnosti, ki smo jih morali popravljati mesece in mesece.

Zavlačenja so bila na dnevnem redu in neogibna. Ni bilo brzjava in pošne ladje so tu pristale samo vsak tretji mesec. Poleg tega je bilo med kapitanji ladij, ki so dovažale gradbeni material, mnogo takih, ki pri stanitja niso dobora poznali pa so se zato za-sidrili preveč na odprtem morju, ta-ko da je bilo treba tovor spraviti na čolne ter prevažati na kopno. Pri tem se je često dogajalo da se je izgubil del katerega stroja. Otok je bil od tržiš-ča oddaljen za 10.000 milj, kajti vse blago je prihajalo iz Združenih držav in če se je na primer izgubil le en vi-jak, je bilo treba včasih čakati štiri ali 5 mesecev, preden smo dobili novega.

Gospodarski pomen črnomorskega področja

Odkar so odkrili veliko podzemsko bogastvo kavkaške zemlje, traja večni boj zanj

Poročevalce iz Bukarešte se v enem svojih zadnjih člankov podrobno bavi z gospodarstvom na področju Črnega morja, z vprašanjem, ki naj spriče vojne v neposredni bližini črnomorske obale zbudi še prav posebno pozornost. V njem piše:

Lahko rečemo, da so najbogatejše ruske pokrajine vprav tiste ob Črnem morju. Zadosti je že, če pomislimo le na Ukrajino, na področje ob Doncu in na Kavkaške dežele.

Glavno bogastvo Kavkaza tvorijo petrolejski vrelci in rudniki, kjer kopljejo mangan. Kakor je znano, industrija železa in jekla ne more pogrešati mangana. Glavni petrolejski področji na kavkazu sta pri Bakuju ob Kapiškem jezeru, drugo pa pri Groznej v stepi vzhodnega Kavkaza.

»Večni božji ogenj«

Ze v starodavnih časih je bilo znano, da uha-jajo pri Bakuju iz zemlje neki lahkorogljivi plini in tako so že stari Perzijanci smatrali modri plamen, ki je od časa do časa kdaj hušnil iz zemlje za »večni božji ogenj« in ga zato tudi molili. Šele v preteklem stoletju, nekako pred sto leti, pa so pod rusko vladjo začeli izkoriščati petrolejske zaloge, ki jih toliko skriva v sebi kavkaška zemlja. Kmalu je bil dosežen velik napredek, da so leta 1880 večino vsega petroleja na svetu pridobili samo na Kavkazu. Že pred prejšnjo svetovno vojno so potegnili okrog 800 km dolg petrolejski vod, po katerem se je začel pretakati petrolej iz Bakuja ob Kapiškem jezeru do Batuma ob obali Črnega morja.

Angleži, Turki, Rusi — vsi bi radi imeli to deželo

Batum je vse do rusko-turške vojne 1877 pripadal Turčiji. Za časa boljševiške revolucije so Turki za kratko dobo spet osvojili to važno pristanišče. Vse pristaniške naprave so služile izključno le skladianju in nakladanju petroleja. Petrolejska skladišča so tod tako številna, da tvorijo takorekoč celo mesto.

Zanimivo je med drugim tudi dejstvo — piše poročevalec iz Bukarešte — da še prav nič ne kaže, da bi bile bakuske petrolejske zaloge v do-glednem času izčrpane. Leta 1918 so Baku zavzele angleške čete, ki so prišle iz Perzije. Tudi Turki so se skušali polastiti te pomembne in bogate dežele. Enver paši se je posrečilo polastiti se Bakuja. Pozneje pa se slabotne turške sile niso mogle več upirati sovjetskim četam. Razumljivo je, da je Moskva storila vse, da bi spet dobila v svoje roke ta petrolejska področja.

Danes je Baku glavno mesto aserbejdžanske sovjetske republike. Kot v Georgiji in v Armeniji tako tudi prebivalstvo Aserbejdžana nič kaj rado ne prenaša sovjetskega gospodstva in čaka ure, ko bo spet svobodno. Prav tako kot Baku, je tudi petrolejsko področje pri Groznej zvezano z obalo na dveh odsekih: na eni strani z Rostovom, ki leži ob izlivu reke Don v Azovsko morje in torej z Azovskim morjem samim, na drugi strani pa s pristaniščem Tuapse na zahodnem koncu Kavkaza. Batum, Tuapse in Rostov so tri velika petrolejska skladišča, kjer se petrolej zbira, da ga

Madžarski in romunski riž

Poročilo iz Budimpešte pravi: Na Madžarskem so že pred sedanjo vojno delali poskuse z gojitvijo riža, zlasti v južnih pokrajinah, kakor v Bački. Zdaj so te poskuse, s katerimi so morali za kakšno leto prenehati, obnovili. Tako je na primer zdaj v občini Torza približno 50 jutrov zemlje že posejane z rižem. Kljub temu, da za pridelovanje riža podnebje tod ni prav posebno prikladno, so na vsakem kat. jutru pridelali približno 15 metrskih stotov riža.

Letos delajo velike načrte, kako bi povečali pridelok domačega madžarskega riža, oziroma kako bi z njim zasejali čim večje površine. V zvezi s tem so naredili tudi večje načrte za namakanje zemlje, kajti riž dobro uspeva le tam, kjer je zemlja dobro napojena.

Pridelovanje riža je lansko leto rodilo, kakor piše budimpeštanski poročevalec, zadovoljive uspehe. Da bi se madžarski kmetje čim rajše ukvarjali s to panogo poljedelstva, madžarska vlada na vse načine podpira kmete in skrbi tudi za to, da dobe potrebno seme. Riž v sedanji Madžarski najbolj uspeva v Banatu, v Rumuniji pa v Vlaški nižini in v Dobrudži. Ob bregovih Jalonice name-ravajo narediti poskusna riževa polja, velika od 2 do 150 hektarov. Upajo, da bo v bližnji bodočnosti Rumunija že sama pridelala toliko riža, da bo lahko krila vsaj polovico domačih potreb po njem.

potem nakladajo na petrolejske ladje — cisterne in vozijo drugam. V prejšnjih časih se je Sovjetska zveza zelo prizadevala, da bi izvozila čimveč pe-troleja, da bi na ta način prišla do čimveč tujih valut, vsaj toliko, da bi si z njimi lahko nakupila potrebnih strojev in zgradila potrebne industrijske naprave za izdelovanje vojnih izdelkov. Odkar je izbruhnila vojna, drži Sovjetska zveza vso petro-lejsko proizvodnjo zase, ker mora zadostiti ogrom-nim potrebam svoje motorizirane vojske.

Največji rudnik mangana na svetu

Na manganu je najbogatejša okolica Catura v Georgiji. To so tudi najbogatejša nahajališča man-

Tihi ocean ni več najgloblje morje sveta

V Atlantiku so pred nedavnim namerili 13.500 m globine, torej za celih 3000 m več kot pri Mindanau

Tihi ocean je doslej veljal za morje z največjo globino na svetu. Namerili so na neki točki v bližini Mindanaoja v širini Filipinov globino 10.790 metrov. To merjenje je izvedla znanstvena od-prava, ki se je l. 1929 z nemško križarko »Emden« odpeljala na Tiho morje.

Zdaj pa poročajo, da je bilo čisto napačno mi-sliti, da je Tihi ocean res najgloblje morje na svetu. Prvenstvo v tem oziru mu je vzel Atlantik. Na splošno je Atlantsko morje res dosti plitvejšo kot pa Tiho morje, v njem pa je več kotanj in zajed, ki dosegajo izredno, doslej nesluteno glo-bino. Znana je na primer globoka zajeda v Karaib-skem morju, severno od otoka Portorika, globoka nad 8.000 m. Pri nekem natančnejšem merjenju pa so pred nedavnim ugotovili, da je v tem delu Atlantskega morja še dokaj nižja točka, kot pa so doslej mislili. Namerili so globino celih 13.500 m.

Izvolili so kralja najmanjše evropske kraljevine

Edina dežela na svetu, kjer ni policije, jetnišnic, kinematografov in gostiln

Medtem ko vsepovsod po svetu grme topovi in se spopadajo na številnih bojiščih razne vojske, so pred kratkim na majhnem otoku, ki leži blizu zahodne irske obale, na Tory Islandu izvolili kra-lja. Slavnosti se je udeležilo vseh 264 prebivalcev tega najmanjšega evropskega kraljestva. Malo je na svetu ljudi, ki so kdaj kaj več slišali o tem kraljestvu. To pa seveda prav nič ne moti srečnih otočanov, o katerih ostali svet ve bore malo ali pa nič.

Omikani svet s svojimi vojnami, revolucijami, železniškimi nesrečami in s sinkopami v glasbi teh ljudi ne zanima. Ljubijo samoto, večno pesem vetrov in morja in svoje tradicionalne plesse ob spremljavi godbe na piščali in meh. In svečanosti, ki so bile prirejene ob priliki kronanja novega kralja, so potekale v veliki meri tudi v znamenju skrbno pripravljenega koncerta na tre preproste instrumente.

Kraljica je mrtva — živel kralj!

Kralja pa niso izbirali več ko eno uro in že je padla odločitev, kdo bo v bodoče vladal temu najmanjšemu evropskemu kraljestvu. Skoro so-glasno so izvolili 58 letnega ribiča Jacka Presbija in ga določili za naslednika umrle kraljice Mary Heerety. Umrla je letos marca meseca v starosti 74 let po sedemletnem modrem vladanju. Izvoljena je bila za kraljico leta 1935, ko se je njen mož, odlični ribič, izgubil v megli in viharju severnega morja in se ni več vrnil. Zdaj je kraljica mrtva — Živel kralj!

In Jack Presby, še vedno kar nekam prese-nečen nad svojo nenavadno izvolitvijo, je imel kratek in preprost govor na svoje ljudstvo, recimo prestolni govor. V njem je svojim podanikom za-gotavljal, da hoče izpolnjevati svojo dolžnost do zadnjega diha ter vsa svoja prizadevanja posvetiti blaginji ribičev, svojih poklicnih tovarišev. Po-hvalil je tudi modro delo svojega prednika na pre-stolu, kraljice Mary Heerety. Ko je spregovoril te kratke in preproste besede in ko je polihnil po-slednji glas piščali in mehu ter se je vlegla na zemljo spat nočna tišina, ki jo v teh krajih moti le večna pesem morja, je novi kralj stopil s pre-stola, odločil železo in ga spravil v omario, potem pa vzel ribiško mrežo, odšel po vlažnih, v živo skalo vsekanih stopnicah, k obali, kjer ga je že čakala ribiška ladja, da ga popelje ven na široko morje na utrudljiv ribiški posel.

gana na svetu sploh. Iz manganove rude, kakršno kopljejo v teh krajih, dobe nad 50 odstotkov čistega mangana. Izvoz gre, oziroma je šel v glav-nem v južno Ukrajino. Večino manganove rude pa porabijo v krajevni industriji sami.

Eno najvažnejših pristanišč ob Črnem morju je brez dvoma

Rostov

Na svoji pomembnosti pa bi bilo to mesto še mnogo pridobilo, če bi se bil uresničil načrt za zgraditev plovnega prekopa med Volgo in Donom. Ti dve reki na nekem mestu nista oddaljeni druga od druge več ko le 75 km. Izvedba tega načrta pa ni tako zelo lahka, ker bi bilo treba prekopati značne vzpetine. Volga je naravna pro-metna žila vzhodne in srednje evropske Rusije. Edina slaba stran, ki jo ima, je, da se izliva v zaprti Kaspijski morje. S tem, da bi zgradili prekop med Volgo in Donom, bi promet po Volgi našel svoj odtok tudi v Črno morje.

Besedilo: Jože Tomažič

Pogorska pravljica

Risal Jože Beranek

44.

Zdaj je začel pripovedovati svojo in njeno povest. Vzel je piščal ter ji igral. Šele pesem, ki mu je vrela iz srca, je razumela, toda dejala mu je:

»Ne veš, da srce samo enkrat živi? ko umrje, je mrtvo srce in vse, kar je bilo v njem. Zapustila bom ta kraj in vse ljudi, tudi tebe, ker si mi čisto tuj!«

Pokleknil je, da bi jo prosil, pa se je obrnila in ga pustila samega. V ušesih so mu do-nele besede:

»Njej življenje, tebi trpljenje! Grofična z mrtvim srcem!«

45.

Grofična z mrtvim srcem pa se za ženina, mirajevega sina, ni več menila. Le s sosednjim grofom se je družila in mu vse zaupala. Pro-dala je trgovino in grad in sklenila oditi v tuje dežele. Prišel je dan slovesa in vsi trije ona, grof in mizarjev sin so jezili po mestu med množico ljudi, ki so jih pozdravljali.

na svetu tudi ne poznajo toliko načinov ribolova, kot vprav na Kitajskem. V iznajdljivosti glede ri-bolova veljajo Kitajci za učitelje vsem drugim

Jack Presby

kralj brez krone

toda, kot vsi drugi kralji tega sveta, ima tudi on pravico do naslova »Velikanstvo«.

Čudno je to njegovo kraljestvo, zares čudno. Otoček, ki večno bijejo obenj morskimi valovi in je vsega skupaj dolgo le pet kilometrov. Politično pripada k Irski, od nje pa je vsako leto mnogo mesecev ločen zaradi silnih viharjev, ki divjajo tod. Tory Island je popolnoma neodvisen in so srečni prebivalci oproščeni tudi vseh davkov in drugih dajatev. Na otoku tudi ni duha ne sluha o kakšni policiji. To je edina dežela na svetu, kjer ni policije, jetnišnic, kinematografov in re-stavracij.

V več stoletjih edini prestopok

Ne vem po koliko stoletjih se je zgodilo, da se je neko hudo pregrešil proti postavi. Morda je ukradel kozo ali pa kakšno ribiško mrežo. Pa še danes govorijo o tem kot ne vem o kakšnem strašnem zločinu. Krivica so morali odvesti pred sodišče v neko najbližje irsko mesto, kakih deset kilometrov daleč proč od otoka. Ker pa je bilo morje zelo nemirno in ni dovoljevalo tega prevoza, so morali čakati cela dva meseca, preden so mogli tega hudodelca priveriti pred sodnike.

Ljudje s Toryja se lahko tudi zdravijo brez-plačno. Na otoku je samo en duhovnik, ki skrbi za dušebrižništvo in ki ima tudi to čast, da krona novega vladarja. Za telesno zdravje skrbi ena sama irska bolnišnica postrežnica, ki je prišla na otok Tory, da bi lahko živila v miru.

Strastni zvezdoslovci in šahisti

Otočani se zabavajo na svoj način. So skoro vsi strastni zvezdoslovci-samouki in ob poletnih ve-čerih jih vidiš, kako sede pri oknih in opazujejo zvezdno nebo. Pozimi pa strastno igrajo šah. Edini strah, ki ga imajo ljudje na tem otoku, je po trditvi dopisnika »CE«, da njihove dežele ne bi odkrili »apokaliptični jezdec« in da bi ji vojne grozote prizanesle.

Najiznajdljivejši ribiči so Kitajci

Med vsemi narodi na svetu je morda vprav kitajski narod tisti, ki se v največji meri bavi z ribištvom, in bi ga zato res upravičeno lahko imenovali ribiški narod. Pravijo, da nikjer drugod

SELMA LAGERLOEF:

NA RAZPOTJIH SRCA

ROMAN

»Saj te je vendar zasnubil!« je vprašal.

Ni mu privoščila nobenega odgovora. Njen hrbet in vrat sta se vzravnila. Nadaljevala je svojo pot. Ni pa šla nazaj v hišo, temveč je zavila na ozko stezo, ki je vodila skozi raznovrstno vrtno grmičevje.

Karl Artur je čutil, da je imela popolnoma prav, če se je ču-tila užaljena. Če je odklonila Schagerstroema, potem je storila ne-kaj res velikega. Zato se je poskušal opravičiti.

»Ti bi bila morala videti njegov obraz takrat, ko se je peljal mimo mene. Ni bil tak, da bi se z njega bralo, da je dobil košarico.«

Tedaj se je še bolj vzravnila in pospešila svoje korake. Ni hotela zgubljati besed. Njeno vedenje je zadosti jasno govorilo: »Ne približuj se mi! Hočem biti sama!«

Toda on, ki je začel vedno bolj razumeti njeno vztrajno in trmasto vedenje, ji je tesno sledil.

»Karlinac, je rekel, »moja ljuba Karlinac!«

Ni se dala premotiti. Trmasto je stopala po vrtnih stezah.

Oh, ta župnijski vrt, ta župnijski vrt! Karlinac ne bi mogla stopiti na noben drug kraj, ki bi bil bogatejši na sladkih spominih. Vrt je bil urejen v starofrancoskem slogu s številnimi križajo-čimi se stezicami, ki so bile vse obdane od bujnega grmičja. Tu pa tam so bile narejene ozke odprtine skozi grmičje, skozi katero se je dalo priti v ozke utočnice z mahovitimi klopčami ali pa v zelene tratice, na katerih je rasel po en cvetlični grm. Ni bil po-sebno velik vrt. Toda kako čudovito zatočišče za tiste, ki so hoteli biti čisto sami!

Medtem, ko je Karl Artur ubiral korake za njo, ki mu ni

hotela nakloniti niti pogleda, se ji je obudil spomin na tiste urice, ki jih je kot milobna zaljubljenka prebivala v njegovi družbi. Urice, ki se poslej ne bodo povrnila nikoli več.

»Karlinac!« je še enkrat iztisnil iz sebe z glasom, ki se je kar tresel od bolelosti.

Nekaj je moral biti v njegovem glasu, kar jo je prisililo k popuščanju. Sicer se ni obrnila, toda kljubovalno vedenje je izgi-nilo. Obstala je in sklonila glavo tako daleč nazaj, da je skoro lahko videl njen obraz.

Tedaj pa je bil že sam zraven nje, jo objel in jo poljubil.

Potem jo je potegnil s seboj v utočo z mahovno klopico. Tu je padel pred njo na kolena in začel vzlivati svoje občudovanje za njeno zvestobo, ljubezen in junaštvo.

Zdelo se je, da jo je presenetil njegov ogenj, njegova presu-njenost. Skoro nezaupljivo ga je poslušala. In sam je dobro vedei, zakaj. On sam se je do nje vedno vedel nekam odbijajoče. Saj je bila zanj poosebljenje posvetnosti in mamil, proti katerim je sam vedno moral stati na straži!

Toda v tem vselem trenutku, ko je vedel, da je zavoljo njega znala premagati skušnjave po velikem bogastvu, se vendar ni smel trapati s takšnimi stvarmi! Rada bi mu podala točno poročilo o poteku snubitve, toda poslušal je skoro ni, pač pa jo je vedno znova prekinjal s svojimi poljubi.

Ko je vse povedala, jo je moral še naštetokrat poljubiti, potem pa sta končno obsedela drug ob drugem čisto tiha v dolgem vro-čem objemu.

Kje so bile tedaj ostre in ponosne misli, ki jih je hotel izgo-voriti? Pozabil jih je in izbrisal iz svojega spomina. Ni jih rabil več. Sedaj je vedel, da ljubljeno dekle nikdar ne more zanj pome-niti kakšno nesrečo. Ni bila sužnja mamona, kakor se je bil bal. Kakšno bogastvo je zavrgla, da bi njemu ostala zvesta!

Ko je tako ležala v njegovem objemu, je lahen smehljaj za-igral okrog njenih ust. Videti je bila zelo srečna, srečnejša ka-kor kdajkoli prej. Na kaj je mislila? Morebiti pa si je sama pri sebi dejala ta trenutek, da si ne želi nič drugega kakor njegovo

ljubezen. Morebiti pa je obesila na klfn svoje misli na profesuro, kar bi sicer utegnilo biti povod za ločitev.

Nič ni zinjla, toda on je prisluhnil njenim mislim.

»Daj, da se skoro snideva! Ne postavljam nobenih pogojev, nič drugega nočem, kakor le tvojo ljubezen!«

Ali naj se pusti v plemenitosti premagati od nje? Ne, pripra-viti ji hoče največje veselje. Rad bi ji nekaj zašepetal na uho, sedaj ko pozna njene misli. Sedaj hoče sebi in njej priboriti pri-merne dohodek za življenje.

Kako sladko je vendar bilo to molčanje! Ali je res slišala, kar je govoril sam pri sebi? Mar je slišala obljubo, ki ji je bil dal?

»Ah, Karlinac, je začel. »Kako naj ti poplačam vse tisto, kar si zavoljo mene odklonila!«

Njena glava se je naslonila na njegovo ramo in tako ni mogel videti njenega obraza.

»Moj preljubi, jo je čul v odgovor, »nič mi ni težko. Saj vem, da mi boš ti dal popolno nadomestilo za vse tisto.«

Nadomestek? — kaj neki misli s tem? Mar je hotela reči, da pogledala v oči? Mar ga je imela za tako slabo partijo, da je si za nadomestek ne želi drugega kakor njegovo ljubezen? Ali pa je mislila kaj drugega? Cemu je povesila glavo? Zakaj ga ni pogledala v oči? Mar ga je imela za tako slabo partijo, da je zahtevala zato, ker mu je ostala zvesta? Saj je bil vendar pastor in doktor modroslovja in sin uglednih staršev, ki je zmerom po-skušal izpolniti svojo dolžnost in bil na tem, da si pridobi lepo ime kot pridigar in je živel v vsakem pogledu dostojno življenje. Mar je zares mislila, da je bila tako velika odpoved, če je zavrgla Schagerstroema?

Ne, kajpak ni mislila na kaj takega. Moral je biti miren, pa trezno raz mило zasledovati njene misli.

»Kaj razumeš pod besedo nadomestilo? Saj ti vendar ne mo-rem prav nič nuditi.«

Tedaj se je še tesneje privila k njemu, da mu je mogla zaše-petati na uho: